

Háború és demokrácia

Kategória: [2022. február](#)

Írta: Serge Halimi

Egy megtépzott népszerűségű vezető könnyen lejárathatja belső ellenségeit, ha felforgatóknak, lázadóknak, sőt idegen hatalom ügynökeinek tünteti fel őket.

De az is hasznos lehet a számára, ha külső ellenséget jelöl meg, és úgy tesz, mintha reagálna a fenyegetéseire: így a nemzet felsőbbrendű érdekeinek szavatolójaként léphet fel, a nemzeti hős szerepében tetszelegve.

A nyugatiak szerint ez lehet a magyarázata annak, hogy *Vlagyimir Putyin* miért nyomja el oly kegyetlenül az ellenzékét, és miért követelte az „ukrán dosszié” kapcsán annyira brutálisan a biztonsági garanciákat az Egyesült Államoktól, miközben eleve tudta, hogy azokat nem kapja meg. Mégis, ha olyan elnököt kell keresnünk, akinek az az érdeke, hogy katonai leszámolással ellensúlyozza saját népszerűtlenségét, *Joseph Biden* legalább olyan jó jelölt, mint orosz kollégája...

Az amerikai sajtó, amelynek elemzéseit a francia média azonnal átveszi, azt írja, hogy „*egy demokratikus Ukrajna stratégiai veszélyt jelentene a Putyin által felépített zsarnoki államra. Mivel felbátorítaná a demokráciapárti erőket magában Oroszországban is.*”^[ii] Kétséges azonban, hogy a szabadság szele, amely egy olyan szegény és korrupt országból fúj, mint Ukrajna, ahol a két fő ellenzéki vezető házi őrizetben van, megrémíti-e a Kremlt. Az is biztos, hogy a Kijevnek nyújtott török katonai támogatás oka nem Ukrajna elkötelezettsége a szabadságjogok mellett.

A demokráciáról szóló nagy szavak, a katonai eszkaláció, a Pentagon óriás költségvetése^[ii] - ezek a legalkalmasabb módok, hogy teljes egyetértésre jussanak a republikánus és a demokrata képviselők, akik egyébként lelkesen hadakoznak egymással, és készek megjátszani a lázadást vagy már a polgárháborút is. „*Ahhoz, hogy megvédje a békét külföldön, Biden elnöknek egy kis békét kellene kötnie itthon is* - tanácsolja neki a *Wall Street Journal*. - *Az Oroszországgal szembeni ellenállás egyesíti a progresszív és konzervatív szenátorokat.*”^[iii] Röviden, a Moszkvával való konfliktus csillapítaná az amerikai belpolitikai gyűlölködést...

Donald Trump kiszámíthatatlan elnöksége, a két kongresszusi vádemelés, a „Russiagate-ügy”, a Capitolium megrohamozása, a választási csalás vagy a szavazatok manipulálásának vádja... mindez aláásta Washington azon igényét, hogy a demokráciáról oktassa a világot. *Francis Fukuyama* elismerte, hogy a „*történelem végéről*” szóló jóslatait az élet megcáfolta, és kiemelt „*két kulcsfontosságú tényezőt, amelyeket akkoriban alábecsült*”, ezek egyike „*a fejlett demokráciák politikai bomlásának lehetősége*”.^[iv] Fukuyama most attól tart, hogy az Egyesült Államok belső megosztottsága aláássa a Nyugat geostratégiai erejét.

De néhány hónappal az Afganisztánban bekövetkezett nyugati összeomlás után, amely anélkül fejeződött be, hogy a kalandban részt vevő európaiakkal konzultáltak volna annak kimeneteléről, és amelyet a csendes-óceáni térségben a Franciaországnak adott amerikai pofon követett, Washington az ukrán válságot arra használhatja, hogy megfenyítse szövetségeseit és összébb is húzza soraikat az öreg kontinensen.

Fordította: Morva Judit

[i] *The Wall Street Journal*, 2022. január 21.

[ii] 2021. december 7-én a képviselőház 363:70 arányban megszavazta a 778 milliárd dolláros katonai költségvetést, ami 25 milliárd dollárral több, mint amit Biden elnök kért.

[iii] Walter Russell Mead: How to halt Putin's Ukraine push [Hogyan lehet megállítani Putyin ukrajnai nyomulását], *The Wall Street Journal*, 2022. január 18.

[iv] Francis Fukuyama: What the world saw that day [Amit a világ aznap látott], *The New York Times*, 2002. január 9.

- [oroszország](#)
- [usa \(külpolitika\)](#)
- [franciaország](#)
- [geopolitika](#)
- [háború](#)